

14. szám.

Április 3-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvárusnál.
 Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Pedig igaz! Csak földfelosztás, kommunizmus segítete tigriseknek, a hun űket megvalasztotak. Kel dokumentum? It vagyok én! Hat mikor volt nagy sar; három ezer választó keresztül gyalogolta földemen, mindeniknek tele-ragata csizmaja az en saját tulajdon földem!, azt elvit magaval haza: hat az az nem földfelosztás? Hja, ha en nekem minden haro... esztendőbe elvisznek parasztek három ezer csizmara való földet, akor nekem semi se nem marad.

Azutand: választás napjan parasztek kutambul minden vizemet kiitak! Hat az nem rablas?

De hat ahoz mit tetszik mondanyi, hogy tilen tulajdon uradalmi erdősigembül gyalog fenyőről fenyőmagot leszetek parasztek; sőt szemtanukal bebizoniyithatok, hogy tulajdon mezőmrül soska leveleket most is l-tipnek. Hissen ez világos rablas!

Ha mig ezir se küldi nekünk kormány katonasagot, akor in it nem maradok.

Hat az megin micsoda, hogy csak bealitanak hozam parasztek, azal inditvanyal, hogy

agyam oda nekik kukuriczaföldet felibe. Hajszen mas esztendőben izs mindig oda szoktam nekik adnyi felibe, mer magam csak nem bekapalhatok; de most latok csak, hogy ez valosagosz comunizmus! Mer maskor in kinaltam nekik, most meg űk kirik s az egészen mas!

De mig töb izs törtéti. Mindenap rossz parasztkölykek kastilyom tetejibül nadat kihuzgálnak is keresnek bene nád-mizet. Ezt nem merninek tenyi, ha csak infamis tigrisek ujsagaibul nem olvasnanak, hogy ki baloldali kipviselót választ, anak ingyen nád-miz.

Hogy ne is emlitek asztat, hogy balparti maeskkak be vanak tanitva, hogy minden ijel invasiot csinyaljanak uri padlasomra, s otanag aviticus szalonamat megragjanak, s meg ezutan nekem ablak alatt kaczenmusikot demonstraljak.

Komolyab adatokal izs szolgálhatom. Nalunk parasztek husvit kit napjan mind rajtamentek papra, is kinszeritetek űtet, hogy nekik oszon ki templomba ingyen kenyeret, meg bort. Az igaz, hogy aszt mas esztendőbe izs megtetek, is azutan perzselybe krajczart tetek; de bizonyosan mondhatok, hogy soha mig olyan nagy

kortyokat nem itak pap poharabul, is soha olyan kicsi krajczarokat nem tetek pap perse-lyibe, mint az idin! — Hat az nem papi jószág felosztasa, micsoda?

Ugyanezen szent ünepnapon megtörtint velem, hogy finyes napal tulajdon czimeres ebidlő salonomban baloldali tigris debreczeni legatus ramront, melyemnek szegezi revolver ünepi gratulatiót is nem menekülhetvin sehova, öszes nalamlevő kiszpiztül, husz ezüst Lo-

nyaykrajczartul, megfoszt. Hat van ittenet szemil-is vagyon bátorsag ebe zorszagba?

Nincs, is ismét mondok, nincs! Ez az mostani alapot ugy hasonlit Dozsazaladashoz, mint egyik selyembögartojas masik strucztojásához s ha Wenkheim ezen erilesen nem segít, en, is velem együt sok megbukta képviselő kintele- nek leszünk emigrálnyi — valami miniszterializs hivatalba.

Tallérossy Zebulon.

T u d n á m é n.

Kádár Miska gfreiter a legszebb legény volt a maga regementjében, de írni és olvasni nem tudott.

Téli időben iskolába szokták járattni a katonát: a mi Kádárunk is eljárt az altiszti iskolába, mikor a kapitány épen a fegyver egyes részeiről tartotta a praelectiót.

Hej kemény egy munka volt az! A puskának minden legkisebb srófját meg kellett könyv nélkül tanulni, még pedig német nyelven.

Éppen a puska tengelyét magyarázta a kapitány s elmondta, hogy azt ugy hívják németül: „Die Achsel des Rohres.“

— No Kádár Miska ki tudod-e mondani?

— Ákszli de rosz! felelé Miska.

Elmosolyodott a kapitány, hanem azért csak is-mételte türelemmel:

— Achsel des Rohres.

— Ákszli de rosz.

— Achsel des Rohres.

— Ákszli de rosz.

— Achsel des Rohres.

— Ákszli de rosz.

Ekkor már fogyott a türelme a kapitánynak, hanem még csak annyit mondott Kádárnak, hogy ha meg nem tanulja holnap ilyenkorrig, akkor áristomba küldi.

Tanul a mi Kádárunk éjjel nappal, s el is jön nagy büszkén az iskolába. Először is őt fogja elő a kapitány:

— Achsel des Rohres.

— Ákszli de rosz.

— Achsel des Rohres.

— Ákszli de rosz.

Ekkor már kijött a flegmából a kapitány s elő- szólítja a napos káplárt: „Kádárt áristomba!“

Harmadnap megint csak előhózzák Kádár Miskát.

— Ki tudod-e már mondani?

— Igenis kapitány uram! Ákszli de rosz.

— Nem jól van, ilyen amolyan!

— Hiszen kapitány uram, tudom én azt a bolond szót, hanem hát nem tudom kimondani!

Erre aztán annyira kijött a flegmából a kapitány, hogy felkaczagott; hanem Kádár Miskát nem bántotta többé.

Ki választotta meg Jókait?

A választás után bankettet rendeztek Jókai tiszteletére a választók.

Épen megfordítva, mint másutt, a hol a választás előtt rendez banketteket választói számára a candi-dátus.

Az ebéd alkalmával felállt egy zsidó polgártárs s elmondta a következő toasztot:

— Azt mondják ellenfeleink, hogy Jókait az a huszonhat polgár választotta meg képviselőnek, a mennyivel az ellenpártnál többen voltunk. Én azt mondom, hogy maga Jehovah választotta meg, s azt be is bizonyitom, még pedig számokkal, mert Zahlen sprechen. A ki zsidóul tud, tudja, hogy a zsidó abéczé- ben minden betű egyuttal valami számot is jelent.

Igy például a „Jehovah“ szóban előforduló más-salhangzók a következő számokat jelentik:

J = 10

h = 5

v = 6

h = 5

Összesen 26 Ez a szám választotta meg Jókait Quod erat demonstrandum.

Ezt a keresztet menesztenék Rómába!

Tizenháromezer forint értékű gyémántos, drágaköves keresztet küldenek a pápának, mintha bizony egyéb gondunk sem volna, csak ő szentsége. Pedig meg van nekünk is a magunk keresztje, melynek

ékes, de súlyos köveit képezik: mindenekelőtt a ropant hadsereg, melynek 800,000 katonáját is kevésnek mondják, pedig fele is elég arra, hogy a népek minden életerejét feleméssze, főleg ha milliókat dobna ki oly fegyverekre, melyeket néhány hét múlva ismét félredob-

nak; akkor aztán nem esda, hogy a mérhetlen adó viselése keresztfájást okoz, annyival inkább, hogy a kereskedelem és ipar nem haladhat előre, mert vasutaink alig vannak, s a mi van, az is görbe, mint a subventionált Pálffy Jankóknak észjárása, melyen még a Tör. Államnak reverendában való cancán-tánczolás sem tud tul tenni. — Ezekért azután szomorú vigasztalás az, hogy a nemesleveleket és rendjeleket mázsaszámra osztogatják s elfogadják, míg a népnevelés ugyancsak sánta lábön kullog; különben minek is nevelnök a népet, mikor a hivatalokat a legnagyobbtöla legkisebbig ugyis csak a protectionnak kezetsókol-tató és ausschlieszlich privilegizáló monopoliuma mellett lehet elnyerni. Ez a monopolium pedig rosszabb szagu a trafiknál is, és szivesen odaadnók a delegatiókkal együtt quóta fejében a drága közös minisztereknek. — Nem tudjuk ugyan mit mondanának hozzá a protegált Forgách Antalok, a kik miatt a Csen-gery Antalokat felejtették el, de hát vigasztalódunk azzal, hogy van még Budán Hentziemlék és feketesárga zászló; Pesten pedig sárga-fekete honvéd s Trefort Á.

Megkondult.

Az a „nagyon erős“ harang
Megkondult!

S jajgatnak és orditoznak
Bolondul.

Jajgatnak és orditoznak,
Szitkozódnak, átkozódnak
Naplón innen, Lloydon tul.

A vészharang szomoruan
Megkondul:

„Az a nép ott egytöl egyig
Bolondul;
Nem kellettem nekik én sem!!!
Ezt aztán sehogy sem értem!
Sajgó szivem feljajdul!“

A vészharang haragosan
Megkondul:

„Megbuktam én, elbuktam én
Bolondul!
Megvetették a szürkankót,
Bort, bagarját, csizmát, bankót
Gyulán innen, Csabán tul!“

A vészharang nagy dühösen
Megkondul:

„Bolond, a ki erre meg nem
Bolondul!
Földfelosztás, communismus!
Gazemberség! Barbarismus!
Ghyeczyn innen, Tiszán tul!!!“

* * *

Szerencse, hogy bár a harang
Megkondult:

A világ még is csak meg nem
Bolondul.

Európa el nem pusztult;
Magyarország vízbe nem fult —
Csak a gyomrunk — az fordult!

Mephisto.

K é r d é s.

Milyen vízzel öntözködtek husvétkor a választók?

Választó-vízzel.

A választások után.

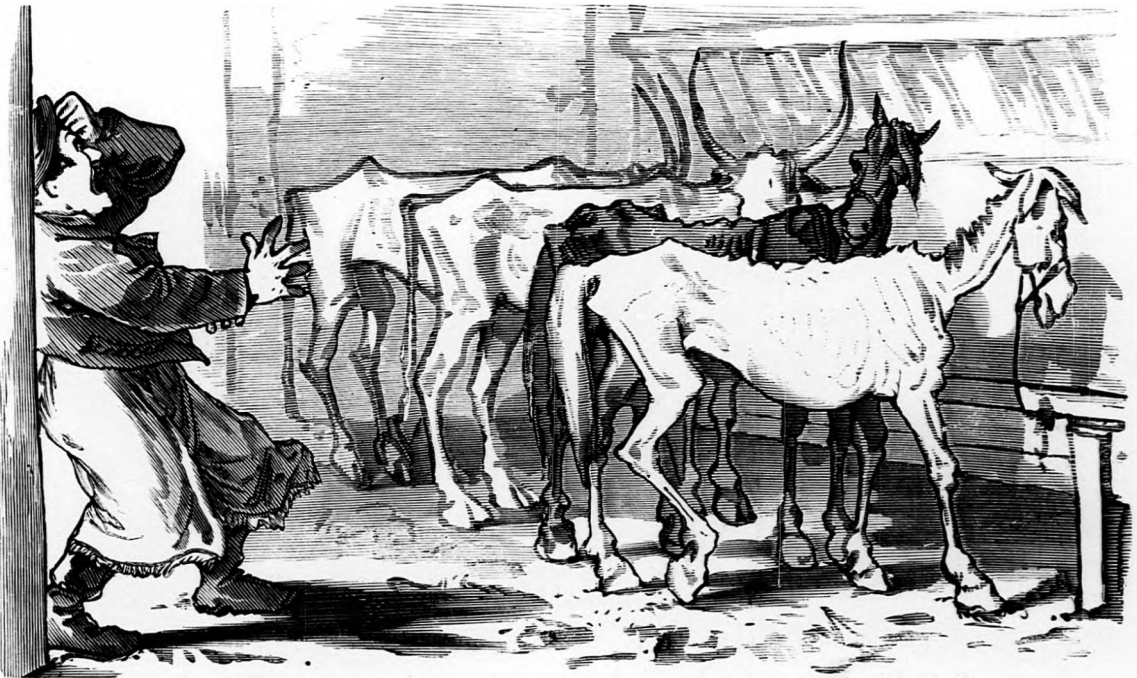
Szolgabíró. Tyhűj! mikor intézem én el azt a három hónap alatt rámszaporodott pörhátralékot?

Orvos. Nini! Az én betegeim az alatt a tíz hét alatt, hogy feljűk nem nézhettem a nagy korteskedéstől, mind felgyógyultak.

Férj. Hohó! Az alatt míg én a kortestanyán gyakorlom alkotmányos jogaimat, idehaza valaki más gyakorolja az én alkotmányos jogaimat.

Gazda. Utczu terringette! Hát ezeknek az állatoknak az alatt senkinek sem adott enni?

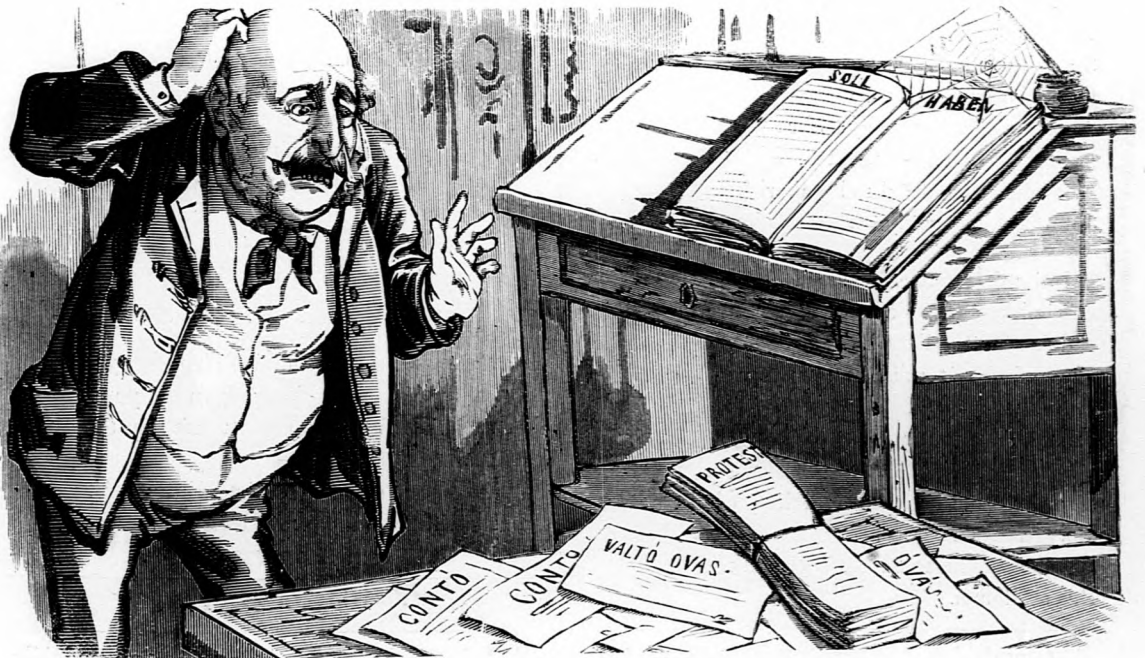
Tiszt. Krucziturczisakkerment! Ugy belebolondultak a jobb- és baloldalba, hogy nem tudom velük megértetni, merre van „rechts“ merre „links“?

Pap. (Prédikálna, de annyira el van rekedve, hogy csak a respiratoron keresztül beszél s a kezeivel mutogatja, hogy mit?)

Csizmadia. Ejnye no! Bizony meztaláb maradt a világ, a mig én korteskedni jártam.

Kereskedő. Potz tausend! No ez szép dolog lesz rendbeszedni.

Trofér és Beszián.

Hol vannak a „Halljuk!”-ok és az „Eláll!”-ok?
Eltüntenek ők, valamint
Két város, a melyet
A tengerek árja benyel;
Csak tornyaik orma maradt ki a vízből...
E két torony orma: Trofér és Beszeján.

A nép fia ez,
Urak fia az. Mi különbség!
De egybe hasonlatosak:
Mindketteje vak volt.
Szemfényüket tán
Lelkők lobogó tüze: az ön-
Dicsőítés ragyogása vevé el?

Nagyhanguak ők! ha varázstüdeik
Érintik a nyelv idejét,
Mint ég dörögése világot
Zuznak s darabolnak agyon!
Hangjok mi dicső szép
S mi bámulatos nagy!

Halljátok Trofért?
Czikkében a ténta
A titkos irigység gunymosolya,
A honnan a barbari cimzés
S a szitkok egész serege
Oly iszonyun ömlik alá
Az árva, szegény magyarokra
És köztök a bal-szavazókra,
Kik istenietlenül üzik el emberi kézzel
Jótettied, oh gyönyörű — szürbekecs!

S látjátok amott Beszejánt?
A bázilikának örök ködű földén
Bukása fölött viharokkal együtt
Harsogja baját az alaktalan éjbe.
És felbusul areza,
Mint a lemenő nap,
Oly vérvörösen,
Szord fénybe borít fürödő-lakot, a hol
Bolygnak seregestül
A választás mezején elesett daliák
Bus szellemei.

Minden mi sívár,
Minden mi irigy,
Czikkedben oh Guszti Trofér!
Minden mi kiáltó,
Minden mi fináncz-zó,
Hangodban oh keresztapák apja Beszeján!

Csak rajta, kiáltsatok egyre,
Verjétek a nagydobot és a harangot
Trofér s Beszeján.
Eljönek az évek
Századjai s ezredjei, letipornak
Mindent könyöretlenül, oh de
Ti szentek vagytok előttök,
Mindenre a sárga halált lehelik,
Csak büsz eszetek járása marad zöld.

Husvéti piros tojás.

Hazájának ajánlja Tréfört Coriolán.

Átok reád, balok hona!
Már nem vagyok fiad.
Átok reád igaztalan
Ítéleted miatt.

Megbuktam! oh gyalázat rád,
Modern Barbária!
Helyem betöltni vajh lesz-e
Földön ember fia?

De él boszum! megérkezik
A szörnnyü számolás.
Előlegül a Lloydban van
A husvéti tojás.

Az már igaz.

A terézvárosi választás alkalmával sehogy sem birt a vasas németnek fejébe félni, hogy ez a roppant néptömeg miért sűrög-forog olyan nagyon, mit szorong, éhezik, izzad, fut és fárad itt két nap és egy éjjel? s így kiáltott fel:

— Wenn sie a Deputirten brauchen, warum lassen sie sich nicht ánen vom Kaiser ernennen?

 Folytatás a melléklapon.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Pest, 1869. Nyomt az „Athenaeum” nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.